

РЕШЕНИЕ

№ 191

гр. Плевен, 23.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛЕВЕН, II ВЪЗ. ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и седми март през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: ВЕСЕЛА ЛЮБ. САХАТЧИЕВА

Членове: РЕНИ М. СПАРТАНСКА
КРАСИМИР ИВ. ПЕТРАКИЕВ

при участието на секретаря ЖЕНИ Н. СТОЙЧЕВА
като разгледа докладваното от РЕНИ М. СПАРТАНСКА Въззивно
гражданско дело № 20244400500162 по описа за 2024 година

Производство по чл. 258 и следв. от ГПК.

С решение на Плевенски Районен съд №79 от 25.01.2024г., постановено по гр.д.№4065/2023г.по описа на същия съд е отхвърлен предявения иск от К. В. Ц., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. П. , ж.к. „С.“, бл. *, ет.*, ап.* против "ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, с правно основание чл. 26, ал. 1, пр.1 от ЗЗД за прогласяване за недействителен на сключения между тях Договор за предоставяне на потребителски кредит № 1263048/25.05.2023г.

С решението на ПРС на основание чл.240, ал.1 от ЗЗД, във вр. с чл.79, ал.1 от ЗЗД К. В. Ц., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. П. , ж.к. „С.“, бл. *, ет.*, ап.* е осъдена да заплати на "ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, сумата от 2 500лв., представляваща главница по Договор за потребителски кредит № 1263048/25.05.2023г., ведно със законната лихва върху тази сума, считано от 29.12.2023г. до окончателното ѝ изплащане, като претенцията за законна

лихва върху главницата за периода от 25.09.2023г. до 29.12.2023г. е отхвърлена, като неоснователна и недоказана.

С решението на ПРС на основание чл. 241, ал.1 ГПК е разсрочено изпълнението на решението относно присъдената главница от 2 500лв., като е постановено ответницата да заплати сумата на 10 последователни месечни вноски,всяка в размер на 250лв.,ведно със законната лихва върху всяка вноска, считано от 29.12.2023г. до окончателното изплащане. Всяка вноска е платима на 30-то число на месеца, считано от влизане в сила на настоящото решение.

С решението на ПРС на основание чл.78, ал.1 от ГПК К. В. Ц., ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. П. , ж.к. „С.“, бл. *, ет.*, ап.* е осъдена да заплати на "ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД , ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София, бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20 , сумата от 200лв., представляваща деловодни разноски.

Недоволна от така постановеното решение е останала ищцата пред ПРС К. В. Ц.,която чрез своя пълномощник адвокат А. Д. от САК го обжалва изцяло пред ПОС .С въззивната жалба са описани параметрите на сключения между страните договор за потребителски кредит,както и сключени договор за поръчителство.В жалбата се твърди,че обжалваното решение е валидно и допустимо,но неправилно , поради нарушение на материалния закон.В същото ПРС не се е съобразил с константната практика на всички окръжни и районни съдилища в страната,че сключваните от ответното дружество договори са недействителни на основание чл.22 ЗПК във вр с чл.11,ал.1,т.10 ЗПК.Изложени за доводи за незаконосъобразност на становището на ПРС,че таксата гарант не следва да се включва в ГПР,тъй като се касае за две отделни и различни правоотношения.Цитирана е практика на ОС Пловдив ,като се твърди,че разходите за допълнителни услуги следва да се включат в ГПР,когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаването на кредита.Неоснователно е възражението на ответника,че договорът за поръчителство с Фератум Банк не е задължително условие за получаването на кредита.Въззивницата се позовава на приета СТЕ и съдържащите се в нея разпечатки на отделните стъпки от електронното кандидатстване за заема.В тази насока са изложени подробни доводи и

съображения, цитирана е практика на окръжни и районни съдилища, както и практика на СЕС. Твърди се, че не по своя собствена преценка, ищцата е решила да сключи договор за гаранция с поръчителя и сключването на договор за поръчителство е задължително условие при отпускане на кредита. В заключение въззивницата моли Окръжния съд да отмени изцяло обжалваното решение на ПРС и вместо него постанови друго, с което да бъде прогласен за недействителен процесния договор за потребителски кредит на основание чл. 22 ЗПК във вр. с чл. 11 ал. 1, т. 10 ЗПК във вр. с чл. 26 ал. 1 предл. 1 от ЗЗД. Претендира се и адвокатско възнаграждение на основание чл. 38 ЗА.

За съдебното заседание на 27.03.2024г. от въззивницата К. Ц. и нейния пълномощник е депозирана молба за разглеждане на делото в тяхно отсъствие. Със същата се поддържа подадената въззивна жалба и изложеното в ИМ, като моли съда да уважи изцяло исковите претенции. Претендират се и направените по делото разноси.

Въззиваемото дружество „Фератум България“ ЕООД гр. София, представлявано от управителите Ивет Д.а и Десислава Николова, чрез юрисконсулт Гардения Георгиева е депозирало писмен отговор в срока по чл. 263 ал. 1 ГПК, в който е взето становище, че обжалваното решение на ПРС е правилно и следва да бъде потвърдено. Правилно съдът е приел, че възнаградителната лихва не противоречи на добрите нрави, тъй като не е прекомерна. Лихвата по договора е 35 %, ГПР е 49,66 % и не надвишава петкратния размер на законната лихва, каквото е законовото изискване. Размерът е съобразен с изискванията на добросъвестността, предвид пазарната икономика и сумата е фиксирана в договора, като не може да се приеме, че клаузата е заблуждаваща или предвидена във вреда на потребителя. Съдът правилно е приел, че възнаградителната лихва е била дължимо платена, тъй като задължението за заплащането ѝ произтича от действителна уговорка между страните. В отговора са посочени разпоредбите на чл. 19 ал. 3 ЗПК и на § 1 от ДР на ЗПК. Изложени са доводи, че сключването на договор за гаранция с „Фератум Банк“ ЕАД е допълнителна услуга, която не е задължително условие за получаване на кредит от „Фератум България“ ЕООД и не подлежи на включване в ГПР по договора за кредит. Твърди се, че в приложение № 2 към отговора на ИМ ясно са показани възможностите на потребителя за избор при кандидатстване, както и свързаните с избора на

„Фератум Банк“ЕАД разходи.Потребителят може да посочи свой поръчител и да не поема тези разходи,като Фератум предоставя кредити,както със ,така и без поръчител,за което се представя извадка от системата им.Договорът за гаранция е сключен между въззиваемия и „Фератум Банк“ЕАД,като „Фератум Банк“ЕАД е дружество партньор на Фератум ,но същото е самостоятелно ЮЛ, кредитна институция,лицензирана в Малта ,която предоставя услуги на територията на Р.България и е вписана под №328 в нарочния регистър на БНБ.По съществото си договора за гаранция е договор за поръчителство, „Фератум Банк“ЕАД ще изплати задълженията на въззиваемия по договора. Дължимата по договора такса за гаранция е възнаграждение за поръчителя , като ЗЗД не съдържа забрана договора за поръчителство да е възмезден .В отговора е посочено,че процесът на кандидатстване и отпускане на кредити през интернет страницата на Фератум включва следните стъпки:

- 1./Потребителят сам,преди сключване на договора може да избере дали да посочи собствен поръчител или да се договори с „Фератум Банк“ ЕАД,като в този момент,преди сключване на договора ,при избор на „Фератум Банк“ЕАД може да види възнаграждението му като гарант.2./При избор на „Фератум Банк“ЕАД потребителят получава с електронно съобщение договора,заедно с вноските ,дължими за възнаграждението на „Фератум Банк“ЕАД.2/След като е получил договора за кредит и договора за гаранция ,потребителят получава и код за потвърждение,който може да въведе на страницата на „Фератум България“ЕООД,за да се обвърже с договора,като срокът за въвеждането на този код е 48 часа и потребителят има достатъчно време да се запознае с условията на договорите. Твърди се,че няма скрит за потребителя разход или заблуждаваща търговска практика,а в конкретния случай процесният кредит дори не е първи за въззивницата,която е клиент на дружеството от 2016г. Изложени са доводи,че „Фератум България“ЕООД и „Фератум Банк“ЕАД оперират като отделни икономически субекти,макар и да са част от една корпоративна група ,имат отделни банкови сметки.Твърди се,че експертизата е доказала ,че задължението на въззиваемия към „Фератум България“ЕООД е било платено от „Фератум Банк „АД и услугата по договора за гаранция реално е била предоставена.При определяна на ГПР не са допуснати нарушения ,съдържанието на договора отговаря на изискванията на чл.11 ал.1,т.1-9 и т.11,т.12 ЗПК.Договорът отговаря и на изискванията на чл.10 ал.1 ЗПК,както и на тези по чл.11 ал.1,т.10 от ЗПК.В заключение въззиваемото

дружество моли Окръжния съд да потвърди постановеното от ПРС решение №79/25.01.2024г.по гр.д.№4065/2023г. Претендират се и направените разноси.

В съдебното заседание на 27.03.2024г.въззиваемата страна „Фератум България“ЕООД гр.София чрез своя пълномощник –юрисконсулт Гардения Георгиева поддържа изложените в отговора съображения,като моли съда да потвърди първоинстанционното решение .Направено е възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на пълномощника на въззивницата.Претендират се разноси за юрисконсултско възнаграждение за настоящата инстанция.

Окръжният съд, като прецени посочените във въззивната жалба оплаквания,становищата на страните и представените по делото доказателства, приема за установено следното:

Въззивната жалба е подадена в срока по чл. 259 ал.1 ГПК от надлежна страна срещу подлежащ на обжалване съдебен акт,поради което е допустима. Разгледана по същество е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Предмет на разглеждане в производството пред ПРС е предявен иск с правно основание чл. 22 от ЗПК във вр.чл. 26, ал.1, предложение първо от ЗЗД, във вр. с във вр. с чл. 11, ал.1, т. 10 от ЗПК от К. В. Ц. като кредитополучател срещу „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД гр. София , ЕИК 200599406 като кредитодател ,като претенцията е да се прогласи нищожността на договор № 1263048 за предоставяне на потребителски кредит, сключен между страните на 25.05.2023г. ,поради противоречие на добрите нрави и неспазване на нормите на чл.143 ал.1 ЗЗП.

Ответникът „ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ“ЕООД гр. София е предявил насрещен иск срещу ищцата по първоначалния иск К. Ц. за сумата 2 500лв.,представляваща непогасена главница по процесния договор за потребителски кредит, ведно със законната лихва върху нея, считано от датата на завеждане на насрещната искова молба – 25.09.2023г. до окончателното ѝ изплащане.

Решението на ПРС в частта,в която насрещният иск е отхвърлен като неоснователен относно претенцията за законна лихва върху главницата от 2 500лв. за периода от 25.09.2023г. до 29.12.2023г.не е обжалвано от

дружеството ищец по този иск, в тази част е влязло в сила и не е предмет на въззивна проверка.

Предмет на въззивен контрол от настоящата инстанция е решението на ПРС в частта, в която е отхвърлен предявения иск по чл.22 ЗПК и в частта, в която е уважен насрещния иск за сумата 2 500лв., ведно със законна лихва върху сумата, считано от 29.12.2023г.

Безспорно по делото е, че на 25.05.2023г. между „Фератум България“ ЕООД гр.София като кредитор и ищцата К. В. Ц. като кредитополучател е сключен договор №1263048 за предоставяне на потребителски кредит, по силата на който кредиторът е предоставил на кредитополучателя кредит в размер на 2 500лв. Договорено е кредитът да се погаси на 18 броя вноски, съгласно погасителен план, неразделна част от договора, с първа падежна дата 24.06.2023г. Съгласно чл.3 е уговорена възнаградителна лихва в размер на 875лв., при лихвен процент – 35 %. В чл.4 от договора е посочено, че общият разход по кредита е 875лв. и включва възнаградителната лихва от 35%; че ГПР е в размер на 49.66%, изчислен по реда на чл.8.4. от Общите условия и включва разходите, включени в общия разход по кредита, изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит. Според чл.5 от процесния договор, кредитът се обезпечава с поръчителство, предоставено от Мултитуд Банк в полза на дружеството, като с одобряването на предоставеното обезпечение от кредитора, уговорката свързана с него не може да се отмени нито от кредитополучателя нито от лицето, предоставило обезпечението.

Няма спор, че на датата на сключване на договора за потребителски кредит 25.05.2023г. между Multitud Bank, със седалище в Малта като гарант и ищцата К. В. Ц. като клиент е сключен договор за гаранция, съгласно който посоченото дружество е поело задължение да обезпечи задълженията по процесния договор за кредит срещу възнаграждение в размер на 2525лв. Сумата е следвало да бъде платена от кредитополучателя на посочена банкова сметка на 18 месечни вноски, първата от които на 24.06.2023г., а последната на 15.11.2024г., съгласно погасителен план, представляващ неразделна част от договора, като същият не е представен в производството пред ПРС.

Ищцата К. Васевска е физическо лице, при сключване на процесния договор е действала извън рамките на своята професионална или търговска

дейност и същата има качеството на "потребител", съгласно чл.9 ал.3 ЗПК и според легалната дефиниция в § 13, т. 1 ДР на ЗЗП. Ответникът „Фератум България“ ЕООД гр.София е небанкова финансова институция по чл. 3 от ЗКИ, като може да отпуска кредити със средства, които не са набрани чрез публично привличане на влогове или други възстановими средства и има качеството на кредитор по смисъла на чл.9 ал.4 ЗПК.

Спорни в настоящото производство, а и пред ПРС са били въпросите дали са предпоставките на чл.22 ЗПК за обявяване на процесния договор за потребителски кредит, сключен на 25.05.2023г. за недействителен.

ОТНОСНО иска по чл.22 ЗПК във вр.чл.26 ал.1, предл.1 от ЗЗД

Съгласно чл.22 ЗПК когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 - 9, договорът за потребителски кредит е недействителен.

За да отхвърли предявения иск по чл.22 ЗПК във вр.чл.26 ал.1, предл.1 от ЗЗД, ПРС е приел, че клаузата на чл. 5 от договора за кредит, обективизираща поетото от длъжника задължение за учредяване на обезпечение е нищожна като противоречаща на добрите нрави и като неравноправна. Съдът е счел, че уговорките за поръчителство по договора за кредит и свързания с него договор за предоставяне на поръчителство противоречат на добрите нрави и са неравноправни по смисъла на чл. 143 от ЗЗП, тъй като са уговорени във вреда на потребителя с цена по-висока от предоставената в заем сума. ПРС е приел, че след като възнаграждението за поръчителство е уговорено въз основа на нищожна клауза, същото е недължимо, поради което не е и налице основание за включването му в ГПР, поради което е стигнал до извода, че при сключване на процесния договор за кредит не е било допуснато соченото от ищцата нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК. Тези правни доводи и съображения на ПРС за отхвърляне на предявения иск с правно основание чл.22 ЗПК са правилни, законосъобразни, кореспондират с представените по делото доказателства и се възприемат изцяло от въззивната инстанция.

Правилен е изводът на ПРС, че клаузата на чл.5 от договора, вменяваща

задължение на кредитополучателя да обезпечи кредита с обезпечение-посочено от него физическо лице или предложено от кредитора ЮЛ за поръчител е нищожна като противоречаща на добрите нрави и в този смисъл неправопавна.Съгласно чл. 16 от ЗПК кредиторът е този, който следва да оцени кредитоспособността на потребителя към момента на сключване на договора, а с уговорката за избор на предварително одобрен от кредитора поръчител се прехвърля върху длъжника рискът от неизпълнение на горното задължение.Дадената в чл.5 алтернатива само привидно предоставя на потребителя право на избор,но на практика води до неоправдано засягане на интересите му.Възможността за ползване на професионален поръчител е обременително за потребителя,тъй като неизменно е свързано с допълнителни разходи, а изборът е ограничен от факта, че гарантът е предварително посочен от кредитора.От една страна в чл.5 е посочено,че кредитополучателят може да посочи физическо лице за поръчител, вместо предложеното от кредитора юридическо лице,но тази възможност е само формално декларирана и на практика за потребителя не е осигурена реална алтернатива.

Обосновани и законосъобразни са изводите на ПРС,че както клаузата на чл.5 от договора,така и сключения договор за гаранция/поръчителство / не са индивидуално уговорени,същите противоречат на добрите нрави и са неправопавни по смисъла на чл. 143 от ЗЗП, тъй като са уговорени във вреда на потребителя.Сключеният като самостоятелен договор за гаранция /поръчителство/ води до скрито оскъпяване на кредита.Дължимата по договора за поръчителство сума в размер на 2 525лв.надвишава размера на предоставения кредит от 2 500лв., което не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя.

Окръжният съд споделя становището на ПРС,че нищожността на клаузата на чл.5 от договора,както и на сключения договор за гаранция/поръчителство/ не обуславят извода,че процесният договор за потребителски кредит е изцяло недействителен на основание чл.22 ЗПК. Независимо,че двата договора са свързани,се касае за две отделни съглашения,при които не е налице идентичност на страните. Недействителността на договора за поръчителство не води автоматично до извода,че договорът за потребителски кредит също е недействителен .След като възнаграждението за поръчителство е уговорено

въз основа на нищожна клауза,същото е недължимо и не е налице основание това възнаграждение да бъде включено в ГПР.

Разпоредбата на чл.11, т.10 от ЗПК регламентира, че при сключване на договора следва да се уговори годишният процент на разходите по кредита и общата сума, дължима от потребителя, изчислени към момента на сключване на договора за кредит, като се посочат взетите предвид допускания, използвани при изчисляване на годишния процент на разходите по определения в приложение № 1 начин.Съгласно чл.19 ал.1 ЗПК, ГПР изразява общите разходи по кредита за потребителя, настоящи или бъдещи (лихви, други преки или косвени разходи, комисиони, възнаграждения от всякакъв вид, в т. ч. тези, дължими на посредниците за сключване на договора), изразени като годишен процент от общия размер на предоставения кредит.

В конкретната хипотеза в процесния договор ГПР е 49,66%,като в чл.4 е посочено,че общият разход включва възнаградителната лихва в размер на 875 лв.,при лихвен процент 35 %. Съгласно чл.19 ал.4 ЗПК годишният процент на разходите не може да бъде по-висок от пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България. Възнаградителната лихва , съгласно чл.19 ал.1 ЗПК е компонент от ГПР и размерът ѝ подлежи на преценка от кредитодателя, като единственото условие е същата наред с другите общи разходи по кредита, формиращи ГПР да не надвишават пет пъти размера на законната лихва по просрочени задължения в левове и във валута, определена с постановление на Министерския съвет на Република България,което в процесния случай е спазено.При лихвен процент на БНБ 0.00 на сто,за срока на действие на договора за кредит годишният процент на разходите по него не е следвало да превишава 50 %.Уговорения по кредита ГПР от 49.66 % макар и близък до максималния размер,не го надвишава този размер и не противоречи на регламентираното в чл. 19, ал. 4 ЗПК императивно изискване.

Не е налице и соченото от ищцата нарушение на разпоредбата на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК,тъй като възнаграждението за поръчителство ,основаващо се на нищожна и неравноправна клауза,не е елемент и не е следвало да се включва в ГПР. Съгласно § 1, т. 1 от ДР на ЗПК, "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони,

такси, възнаграждение за кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

За да се приеме, че възнаграждението по договора за поръчителство следва да е включено като компонент в ГПР, следва да се установи по несъмнен начин, че сключването на договора за поръчителство е задължително условие за предоставяне на кредита. Твърденията на ищцата в тази насока са останали изцяло недоказани.

В случая и двете страни се позовават на експертизи, съответно въззивницата в жалбата на приета съдебно-техническа експертиза, а въззиваемото дружество в отговора на приета съдебно-счетоводна експертиза, каквито експертизи по делото липсват. С изготвения от ПРС проекто-долад по гр.д. №4065/2023 г. не са назначавани нито техническа, нито счетоводна експертизи, съответно такива не са изготвени и няма приети. Недопустимо е страните да се позовават на доказателства, каквито липсват по делото.

Събраните по делото писмени доказателства не установяват твърдението, че сключването на договор за поръчителство съставлява задължително условие за предоставяне на кредита по смисъла на §1, т.1 от ДР на ЗПК, за да се приеме, че възнаграждението за поръчител следва да е включено в ГПР.

С оглед изложеното, Окръжният съд приема, че с изключение на клаузата на чл.5 в останалата си част сключеният между страните договор за потребителски кредит е действителен и е породил целените със сключването му правни последици. Не са налице предпоставките на чл.22 ЗПК за обявяване на целия договор за кредит за недействителен и искът на посоченото основание е неоснователен и следва да бъде отхвърлен, в който смисъл са и изводите на ПРС.

ОТНОСНО насрещния иск

Безспорно е и не се оспорва от страна на въззивницата като кредитополучател, че същата не е заплатила никакви суми по процесния договор. В полза на въззиваемото дружество като кредитор е възникнало правото да обяви кредита за предсрочно изискуем, съгласно чл.13.1 от Общите условия, която норма предвижда, че целият кредит става предсрочно изискуем при непогасяване изцяло или отчасти на главницата, лихвата, разносните, разходите или таксите по потребителски кредит. Не се твърди кредиторът да е упражнил това свое право да обяви кредита за предсрочно изискуем преди завеждане на насрещния иск, като в същия се съдържа нарочно изявление в тази насока. Насрещната искова молба е връчена на ответницата, чрез упълномощения процесуален представител на 28.12.2023г. и следва да се приеме, че волеизявлението на кредитора, че обявява кредита за предсрочно изискуем е достигнало на тази дата до длъжника. Предсрочната изискуемост на задължението за главницата е настъпила на 29.12.2023г., в който смисъл са и изводите на ПРС. При липсата на спор, че кредитополучателят не е заплатил никакви суми по процесния договор и настъпилата в хода на процеса предсрочна изискуемост на задължението за главницата, което обстоятелство съдът на основание чл.235 ал.3 ГПК следва да съобрази, насрещният иск се явява основателен, доказан и следва да бъде уважен, като К. Васевска бъде осъдена да заплати на „Фератум България“ ЕООД сумата от 2 500 лв., главница по договор за потребителски кредит, обявен за предсрочно изискуем, ведно със законна лихва върху сумата, считано от 29.12.2023г. до окончателното ѝ изплащане.

След като е стигнал до същите правни изводи, ПРС е постановил едно правилно и законосъобразно решение, което на основание чл.271 ГПК следва да бъде потвърдено в обжалваната му част.

При този изход на процеса и на осн. чл.78 ал.3 ГПК във вр. чл.78 ал.8 ГПК въззивницата следва да заплати на въззиваемото дружество деловодни разноси в размер на 100 лв., възнаграждение за юрисконсулт в минимален размер.

Както основният иск по чл.124 ал.1 ГПК, така и насрещният иск са с цена под 5 000 лв. и на основание чл.280 ал.3, т.1 ГПК настоящото решение не подлежи на касационно обжалване.

Водим от горното, Окръжният съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА на осн.чл.271 ГПК решението на Плевенски Районен съд №79 от 25.01.2024г.,постановено по гр.д.№4065/2023г.по описа на същия съд В ОБЖАЛВАНАТА МУ ЧАСТ.

ОСЪЖДА на основание чл.78 ал.3 ГПК във вр.чл.78 ал.8 ГПК К. В. Ц. ЕГН *****, с постоянен и настоящ адрес: гр. П. , ж.к. „С.“, бл. *, ет.*, ап.* ,със съдебен адрес за призоваване:адвокат А. Д. от САК,гр.С.,район“Средец“, ж.к.“Я.“,ул.“Х.О.“, № *,ет.*,ап.* **ДА ЗАПЛАТИ** на "ФЕРАТУМ БЪЛГАРИЯ" ЕООД, ЕИК: 200599406, със седалище и адрес на управление: гр. София,бул. „Александър Малинов“ № 51, вх. А, ет. 9, ап. офис 20, представлявано от управителите Ивет Д.а и Десислава Николова,чрез юрисконсулт Гардения Георгиева деловодни разnosки за въззивната инстанция **в размер на 100лв.**юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____